

NOILE MINORITĂȚI DIN **BUCUREȘTI**

Promotor:

Partener:

Promovarea **DIVERSITĂȚII**
ÎN CULTURĂ ȘI ARTĂ
în cadrul patrimoniului cultural european

NOILE MINORITĂȚI DIN MUNICIPIUL BUCUREȘTI

Această broșură a fost realizată în cadrul proiectului *Noile minorități din municipiul București*, implementat de Asociația Mișcarea pentru Acțiune și Inițiativă Europeană, în parteneriat cu Institutul de Cercetare Telemark și finanțat printr-un Grant oferit de Norvegia, Islanda, Liechtenstein și Guvernul României.

Coordonator proiect:	Bianca-Maria BĂLȘAN
Coordonatori cercetare:	Vintilă MIHĂILESCU, Bogdan IANCU, Monica STROE
Consultant cercetare:	Christian SØRHAUG
Echipe de cercetare:	Andrei MIHAIL, Alin SAVU, Ileana SZASZ, Elena TRIFAN, Andreeea AGACHE, Adelita BĂDULESCU, Dana BEGHEȘ, Ina-Alice DĂNILĂ, Liviu DIMULESCU, Ioana DOBRINESCU, Cezara GHEORGHE, Elena GUDUMAC, Anca IORDAN, Cristina IRIAN, Corina NIȚESCU, Laura PĂTRU, Jasmina AL-QAISI, Iulia STIRU

Cuprins

Cuvânt înainte	1
Introducere	2
Fișă de comunitate britanici	3
Fișă de comunitate chinezi	4
Fișă de comunitate francezi	5
Fișă de comunitate indieni	7
Fișă de comunitate italieni	8
Fișă de comunitate libanezi	9
Fișă de comunitate moldoveni	10
Fișă de comunitate turci	12
Studiu tematic - Dinamicile locale ale alimentației noilor minorități din București	13
Studiu tematic - Peisajul lingvistic al minorităților	14
Studiu tematic - Timpul liber al migranților străini din București: sport, divertisment și socializarea cu localnicii	15
Despre proiect “Surprinde diversitatea, descoperă-ți orașul!”	17
Despre Asociația M.A.I.E.	18

Cuvânt înainte

Bianca-Maria Balșan

Orașele sunt vii, identitatea lor socio-culturală fiind construită și reinventată în permanență atât de comunitatea locală, cât și de comunitățile minoritare.

Acest aspect este atât de bine conturat, și totuși atât de natural, încât poate fi ușor trecut cu vederea într-o simplă plimbare în București, unde nu este o noutate să vizionezi un film la un cinematograful francez, să iei cina la un restaurant chinezesc, să cumperi Shakespeare de la o bibliotecă englezescă, să bei un espresso italian, să savurezi o narghilea împreună cu prietenii sau să mergi la cursuri yoga predate de maeștri indieni.

De la Micul Paris, la capitala academică aliniată la standardele europene ale vremii lui Carol al II-lea, la idolatrizarea străinătății interzise în comunism până la Bucureștiul post-decembrist, capitala României dă dovadă de o vitalitate culturală și o armonioasă integrare și asimilare a culturilor stăine, fără însă a-și pierde românitatea.

Proiectul se concentrează pe Bucureștiul prezentului și cum s-a format acesta după 1989, prin libera exprimare a valorilor culturale ale minorităților și respectarea valorilor autohtone, ajungându-se la o simbioză culturală.

Inițiativa noastră este un prim pas pentru a înțelege acest organism multicultural și a promova aportul comunităților și frumusețea diversității culturale într-o Europă în continuă schimbare. Pe lângă cercetarea de față, în cadrul proiectului ne vom îndrepta atenția spre analiza atitudinii bucureștenilor față de noile minorități, facilitarea interacțiunii dintre comunitatea locală și cele minoritare prin ateliere creative și un forum al diversității culturale, precum și documentarea istoriilor personale ale unor membri din cele opt comunități prin realizarea unui film și a unei serii de reportaje.

Observăm un model de integrare organic, și totodată spontan, ce poate sta la baza abordării provocărilor viitoare legate de dezvoltarea multiculturală a unei capitale europene.

În paginile următoare veți descoperi rezultatele cercetării privind experiența integrării și a traiului în București a celor opt minorități selectate: britanică, chineză, franceză, indiană, italiană, libaneză, moldoveană și turcă. Studiul a fost coordonat de Bogdan Iancu, Vintilă Mihăilescu și Monica Stroe, împreună cu Christian Sørhaug, antropolog la Institutului Telemark din Norvegia cu sprijinul studenților de la Masterul de Antropologie și Masterul de Studii Vizuale și Societate din cadrul S.N.S.P.A, în calitate de asistenți de cercetare. În cadrul broșurii sunt reunite rezumatele fișelor de comunitate dedicate celor opt minorități și a studiilor tematice, ce analizează particularități ale integrării acestor noi bucureșteni. Pentru a lectura conținutul integral al acestor materiale vă invităm să accesați website-ul proiectului www.newminorities.com.

Introducere

Vintilă Mihăilescu

La recensământul din 1930, grupurile etnice reprezentau 22,39% din populația capitalei: în 2011, ele nu mai reprezentau decât 2,36%. Într-un fel, se poate spune deci că Bucureștiul actual este de zece ori mai puțin multiethnic decât cel interbelic.

Pe de altă parte, masiva emigrație românească ne-a împiedicat să observăm primele valuri de imigrație și, cu atât mai mult, să înțelegem natura ei. Bucureștiul este în prezent un oraș populat de un număr instabil dar în creștere de *străini*, care alcătuiesc adesea *noi minorități etnice*. Cercetarea de față încearcă să ofere o imagine mai comprehensivă a câtorva dintre aceste grupuri etnice pentru a contribui la o mai bună cunoaștere și înțelegere a acestui fenomen recent, dar care a început deja să schimbe viața Bucureștiului: pe de o parte, la nivelul afacerilor, prin prezența semnificativă a „străinilor” în corporații, dar și ca întreprinzători mici sau mijlocii, iar pe de altă parte, în viața cotidiană, mai ales prin apariția unor stiluri alternative de alimentație.

Ceea ce este esențial și a fost confirmat și de cercetarea prezentă este faptul că există o diferență de natură între vechea și actuala „multiethnicitate”, între etniile istorice și (relativ) stabile din secolul trecut și cele conjuncturale și (relativ) volatile recente. În cazul de față, însăși înregistrarea lor este problematică tocmai geometriei lor variabile, care face dificilă departajarea netă între cei „stabiliți” în capitală și cei care sînt doar „în trecere”. În multe din cazurile investigate, nici subiecții nu erau decisi în care categorie să se plaseze.

Un alt element important este lipsa unei respingeri structurale din partea bucureștenilor. Instituțional, deși există în prezent reglementări mai clare, aparatul birocratic nu funcționează încă bine și au fost înregistrate diverse episoade de nemulțumire în această privință. La nivelul relațiilor interpersonale cu bucureștenii, opiniile *străinilor* sînt de regulă pozitive. În această privință, este important de subliniat că aceste relații sînt practicate și percepute la nivel *inter-personal* și nu *inter-ethnic* sau *inter-confesional*. Rămîne de văzut ce se va întîmpla în viitor...

Pe de altă parte, nu există încă o *reprezentare* socială a „noilor minorități” din București. „Occidentalii” nu sînt percepuți ca formînd comunități, ci ca indivizi, mai degrabă ca membri ai *corporațiilor* decât ca membri ai societății. „Noile minorități” sînt doar non-europenii – dar acestea trec încă neobservate în București. Mai prezenți în mentalul colectiv sînt chinezii, pe de o parte, datorită concentrărilor punctuale destul de mari și vizibile, și turcii, datorită atât numărului lor destul de mare, cât și unei memorii istorice obișnuite cu prezența lor. Restul intră, eventual, la „și alții”: despre indieni sau libanezi, de pildă, nu se știe practic nimic.

Dincolo de o pătrundere inedită în universul intim al unor „neo-minorități etnice”, cercetarea de față se constituie (întîmplător!) și ca un soi de km 0 al schimbărilor dramatice pe care este pe cale să o producă „criza refugiaților” și în România.

Fișe de comunitate

britanici

www.newminorities.com/comunitati/englezi

Numărul britanicilor care trăiesc în România în momentul de față este neclar (între 2500 și 4000) având în vedere că după aderarea României la U.E în 2007 a fost eliminată nevoia acestora de a se înregistra ca rezidenți permanenți sau temporari.

Această ambiguitate cantitativă poate fi înțeleasă în contextul temporalității migrației britanicilor la nivelul capitalei României: rezultatele cercetării indică un fel de echilibru instabil, de provizorat al șederii acestora – deși mulți dintre ei trăiesc în București de ani buni, inițial nu au anticipat o durată atât de lungă, iar acum nu exclud posibilitatea unei relocări în viitorul apropiat, chiar și în pofida legăturilor cu prietenii sau a angajamentelor în diverse activități sau proiecte sociale.

Factorii structurali privind migrația se leagă în principal de oportunități de muncă favorabile – fie relocări în cadrul aceleiași companii, fie înființarea de noi afaceri – dar și de atracțiile turistice în combinație cu relații anterioare de prietenie sau chiar familiale. De asemenea, afluxul britanicilor a fost încurajat și de un teren neexploatat pentru planurile și expertiza lor, dar și de o piață ce pune la dispoziție așa-zisele „professional short-cuts”. Momentul sosirii acestor migranți a coincis cu o perioadă de dezvoltare a capitalei foarte prolifică și relativ prietenoasă cu idei noi. Într-un registru similar, interacțiunea cu instituțiile statului nu pare a fi la fel de prietenoasă, cel puțin nu în toate cazurile cercetate, fiind deseori întâlnită o cultură birocratică inflexibilă și devoratoare de timp.

Locuirea și relaționarea cu vecinătatea în București au fost un test de duranță pentru britanici. Numeroase relocări, relații destul de reci cu vecinii în unele cazuri, locuințe nepotrivite gusturilor sau nevoilor legate de trafic și serviciu. Există însă și exemple de migranți ce s-au integrat în vecinătate fie prin bune maniere și galanterie, fie prin utilizarea abilităților

practice în folosul comunității locatarilor. Britanicii intervievați au trăit până în prezent în locuințe închiriate, rar fiind cazul unei case cumpărate, ceea ce vine din nou în sprijinul ideii de provizorat. În ce privește distribuția geografică a britanicilor din capitală, nu am putut identifica coagulări în anumite zone ale orașului, ci mai degrabă preferințe locative particulare legate de serviciu și gusturi personale.

Timpul liber și activitățile dedicate acestuia au deseori ca punct de reper pub-uri sau localuri din Centrul Vechi – Mojo fiind cel mai popular – sau din zona Piața Romană – Green Hours. Sport, călătorii în afara Bucureștiului sau relaxare pe terasa proprie – acestea s-au remarcat ca principalele preocupări ale englezilor stabiliți în capitală. Vizitele în țară cu prietenii români

aprofundează procesul de integrare la care majoritatea migrantilor se expun. Limba română este folosită deseori, dar nu toți au simțit nevoia să o învețe, păstrând acel sentiment de provizorat în ce privește șederea în România. Sunt frugale mențiunile despre întâlniri sau asocieri formale și de cele mai multe ori nu sunt păreri pozitive.

În ce privește viața religioasă, Biserica Anglicană rămâne un punct de reper în special pentru britanicii mai în vârstă ce se întâlnesc la slujba duminicală. Tinerii britanici acordă o altă relevanță acestui aspect, oscilând între agnostici și eclecticici, și folosind marile sărbători drept prilej de aprofundare a procesului de integrare prin vizite în familiile prietenilor români.

Fie că au hotărât să rămână aici definitiv sau au încă îndoieli ori perspective noi asupra șederii în România, britanicii din București păstrează încă legătura cu țara de origine în diverse moduri: fie prin relațiile comerciale și de afaceri, fie prin relațiile familiale și de prietenie, prin vizite reciproce și chiar atragerea de noi britanici în capitala românească. Nu lipsesc nici legăturile de natură materială – mâncăruri

specifice Marii Britanii sau considerate ca fiind mai gustoase acolo (brânza cheddar, marmita sau bacon-ul) sau haine care aparent sunt mai ieftine decât în România.

În discursul, lor ideea de comunitate britanică nu pare să aibă prea multe rădăcini, deși toți au prieteni englezi în București și îi întâlnesc din când în când. Folosesc mai degrabă conceptul de migrant când se descriu pe sine, iar când îl folosesc pe cel de expat îi recunosc intenția de superioritate și aura de discriminare pozitivă care îl înconjoară.

chinezi

www.newminorities.com/comunitati/chinezi

Motivațiile care stau în spatele migrației chineze în București și perspectiva membrilor acestei comunități asupra condițiilor de viață și oportunităților pe care le oferă capitala sunt din unele puncte de vedere antagonice față de viziunea românilor asupra acestor chestiuni.

În perioada de după 1990 au fost atrași în România de condițiile economice favorabile care au permis dezvoltarea micilor inițiative comerciale care în timp au luat amploare. Contextul economic, deși fluctuant în ultimii douăzeci și cinci de ani, a rămas un factor decisiv

pentru majoritatea celor care aleg să vină în România. Procesul de migrație este facilitat de agenții specializate în acest sens, dar și

de imigranții deja stabiliți în București care se mobilizează pentru a le oferi ajutor noilor veniți. Prin comparație cu cei veniți în perioada de boom economic 2005 - 2009 (muncitori în construcții și muncitoare în domeniul textil), care au avut o ședere scurtă în România, comercianții ajunși în anii 90 au dezvoltat afaceri de succes pe termen lung.

Sunt destul de puțini chinezi care își propun să rămână în România definitiv. Există o serie de obstacole care fac ca un membru al minorității să-și lichideze afacerea și bunurile și să se întoarcă în China chiar și după douăzeci de ani de ședere la noi în țară. Printre cele mai importante din aceste obstacole este dificultatea obținerii cetățeniei române și imposibilitatea de a-și putea menține în același timp și cetățenia chineză sau dificultatea învățării limbii române care îngreunează foarte mult procesul de integrare. Prin urmare, mulți minoritari chinezi păstrează legături strânse cu țara de origine și aleg chiar de foarte multe ori să își trimită copiii (chiar și pe cei născuți în România) la școală în China.

Barierile de comunicare lingvistică fac ca imaginea despre această comunitate să rămână exotică. Însă pentru cei care ajung să interacționeze îndeaproape cu aceștia, singurul lucru exotic rămâne mâncarea. Din același motiv, consumul mediatic este restricționat la canalele de comunicare în limba chineză. Nevoia de informare a fost satisfăcută prin dezvoltarea în cadrul centrelor comerciale ale firmelor de consultanță pe probleme legislative și economice destinate exclusiv membrilor comunității chineze. Zonele de agregare locativă sunt în funcție de dezvoltarea complexelor comerciale sau de afaceri.

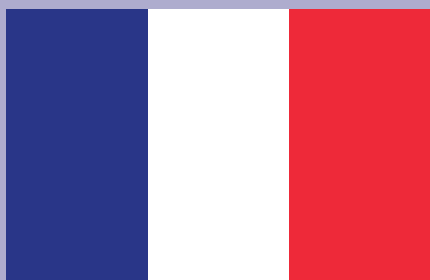
Colentina-Fundeni (Europa), Dobroiești (Dragonul Roșu), Voluntari (China Town) - unde o parte sunt chiar proprietari cu toate că nu intenționează să rămână în România - și în ultimii ani Băneasa, datorită migranților angajați în multinaționalele de IT și telecomunicații.

Un factor care a apărut în discuție și care merită menționat este sentimentul de libertate personală care lipsește uneori în experiența trăită în China. Iar un argument în acest sens este de exemplu interzicerea unor practici de tipul Falun Dafa, datorită numărului mare de adepți pe care aceasta i-a agregat în jurul său. Această practică nu doar că nu are restricții în România, dar este unul dintre puținele contexte care reunește atât chinezi, cât și români care fac exercițiile specifice împreună.

francezi

www.newminorities.com/comunitati/francezi

Grupul francezilor bucureșteni este format din mai multe sub-comunități diferite din punct de vedere al interacțiunilor interne și ale celor cu indivizii exteriori.

Cei aproximativ 9.000 de francezi care locuiesc în țara noastră, după cum spune liderul Uniunii Francezilor din România, se împart în trei categorii, conform profilului socio-profesional individual.

Prima categorie este formată din expații care lucrează în managementul multi-naționalelor franțuzești care operează în București și personalul ambasadelor. Aceștia locuiesc temporar în oraș, împreună cu familia, în case închiriate. Interacțiunile cu românii sunt limitate doar la cele necesare activității profesionale. În general au cunoștințe limitate de limba română, iar timpul liber și-l petrec în localuri scumpe împreună cu alți francezi sau străini care ocupă posturi asemănătoare.

Tehnocrații reprezintă o altă categorie a francezilor veniți în București; sunt, la rândul lor, angajați ai filialelor românești ale companiilor franceze, dar petrec în România mai mult timp decât cei de mai sus. Ei sunt mult mai deschiși să experimenteze orașul și cultura sa, motiv pentru care încearcă să învețe limba română, vizitează mai des țara și au contacte dese cu localnicii. Adiacent acestei categorii este și grupul studenților francezi din București care vin în oraș beneficiind de burse sau pentru a urma, în general, universități cu profil medical. Interacțiunile acestora cu orașul și locuitorii săi sunt foarte dese; studenții cunosc bine limba română, locuiesc în cartierele populare ale orașului și socializează preponderent cu colegii de facultate.

Cel de-al treilea grup este format din francezii care au ajuns în București pentru un loc de muncă plătit mai bine decât în Franța care le oferă un nivel de trai mult mai crescut decât acasă. Unii dintre ei au ajuns în București și pentru că aveau un partener sau parteneră de origine română. Se stabilesc în București pe termen lung, sunt răspândiți în tot orașul și frecventează aceleași locuri ca prietenii de vârsta lor. Cunosc bine limba română și sunt la curent cu toate noutățile din oraș.

Există două perioade ale migrației franțuzești către București. Prima, mai restrânsă, începe în 1990 și este formată din afaceriști "cowboy" care au transformat în avantaj lipsurile antreprenoriale existente în țară și din specialiști în domenii care începeau să se dezvolte în oraș. După 2000, stabilitatea și îmbunătățirea situației economice a României a adus un număr ridicat de francezi care lucrează în multi-naționalele care au început să apară în București, antreprenori sau studenți.

Avatarurile culturale franțuzești sunt prezente constant în viața Bucureștiului. Super-marketurile importă brânzeturi, vinuri și alte produse alimentare (considerate de calitate inferioară de francezii

bucureșteni); numeroase restaurante sunt dedicate sau includ în meniu bucătăria franțuzească; petanque se joacă în weekendurile însorite în parcurile Grădina Icoanei, Tineretului sau Piața de Gros de către câțiva expați tineri care locuiesc în oraș de mai mulți ani; literatura și știința franceză pot fi accesate la Librăria Kyralina deschisă de o locuitoare a Bucureștiului de origine franceză, traducătoare pasionată de literatura lui Panait Istrati. Consumul cultural și culinar diferă de la o categorie la alta în funcție de gradul de deschidere față de experiențele românești.

Singurul moment care reunește într-o măsură mai mare diferitele grupuri de francezi bucureșteni este Ziua Națională a Franței prin recepția oferită de Ambasada Franței la București și evenimentele propuse de Institutul Francez. În 2015, aproximativ 2000 de francezi au luat parte la cele două evenimente.

Experiența bucureșteană a francezilor este în general agreabilă; în afara unor neplăceri birocratice, toți interlocutorii noștri sunt mulțumiți de un nivel de trai de multe ori mai ridicat decât în Franța, de posibilitățile și siguranța oferite de oraș și de interacțiunile cu localnicii.

indieni

www.newminorities.com/comunitati/indieni

Cetățenii indieni rezidenți în București sunt dispersați în grupuri sociale create în jurul unor activități care pun în valoare deopotrivă elemente culturale și religioase specific indiene, dar și deschiderea către alte grupuri de migranți stabiliți în capitala României.

Factorii structurali ai migrației indienilor către București vizează în primul rând latura profesională, fie că este vorba despre studii sau ocuparea unui loc de muncă. De cele mai multe ori migranții indieni aleg să lucreze în domeniul studiilor urmate în România. La fel de important este însă și faptul că se întâmplă frecvent ca România să fi fost aleasă în mod aleator ca țară de relocare sau migrația indienilor să fie legată de sfaturile unor prieteni, fără baza unor cunoștințe proprii prealabile. De asemenea, circumstanțele favorabile dezvoltării unor afaceri sau relații profesionale și mai ales întemeierea unei familii reies a fi elemente ce permanentizează șederea celor mai mulți cetățeni indieni în București.

În ceea ce privește situația locativă și experiența locuirii în capitala României, migranții indieni trăiesc în case cumpărate de ei (unii chiar investind și în alte proprietăți) sau, în unele cazuri, în locuințe închiriate de companiile pentru care lucrează. Relocarea din India pune în evidență câteva elemente esențiale pentru indieni, așa încât condimentele particulare și obiectele de cult sunt de cele mai multe ori în bagajul migrantului indian.

Timpul liber pare a fi dozat foarte atent, în cea mai mare parte fiind petrecut în conjuncturi de divertisment. Marile complexe comerciale sau centrul vechi al orașului se conturează drept spații de întâlnire cu apropiații sau pur și simplu locuri destinate activităților de loisir. Într-un registru similar, grupurile de prieteni în care este petrecut acest timp liber sunt în multe cazuri mixte – indieni, români, dar și alți migranți stabiliți în București. Un exemplu în acest sens este și cricketul, un sport practicat de migranții indieni alături de pakistanezi, englezi, români și chiar australieni. De asemenea, festivalul Namaste

este deopotrivă un spațiu de manifestare a etnicității și specificului indian, precum și o oportunitate de relaționare cu ceilalți locuitori ai Bucureștiului.

În acest context apare atât o unitate, cât și o diversitate lingvistică: persoanele care au fost relocate de mai multe ori până să ajungă în România vorbesc preponderent limba engleză și petrec mai mult timp cu persoane care vorbesc limba engleză, pe când persoanele care vin să studieze sau să muncească în mici companii, au tendința și curiozitatea de a explora relocarea și din punct de vedere lingvistic. Stăpânirea limbii române depinde desigur de circumstanțele în care migranții lucrează, de zonele în care locuiesc și de perioada de relocare.

În privința tradițiilor și practicilor religioase, nu există un loc dedicat de rugăciune, dar există

variate forme de a suplini această nevoie. Astfel, migranții indieni își practică religia în altarele pe care le organizează și întocmesc ca acasă, pornind de la fotografiile părinților. De altfel, legăturile cu casa sunt strânse chiar dacă distanța este foarte mare și sunt susținute atât la nivel spiritual, cât și material și pe cale virtuală. Indienii bucureșteni comunică cu familia și prietenii din India prin Skype, Facebook sau Whatsapp, dar pe lângă mesaje și fotografii,

trimit spre India și sume de bani. În mod reciproc, primesc pachete care conțin mai mereu amintitele condimente și dulciuri tradiționale sau mâncăruri neperisabile.

italieni

www.newminorities.com/comunitati/italieni

Minoritatea italiană din București s-a format în mai multe etape de migrare în funcție de tipurile de migranți de-a lungul perioadei 1990-2015.

Prima etapă este dominată de o serie restrânsă de flaneuri, a doua de mici antreprenori în industria ușoară (lohn), a treia de marii investitori (și primul val de expați) și cea de-a patra, care se diferențiază de migrația de afaceri, de profesioniștii care își schimbă destinațiile de ședere în funcție de parcursul profesional, în special din bănci, companii multinaționale sau firme mari cu capital italian. În ultimii ani, după aderarea la U.E., România a devenit un spațiu atractiv și pentru tineri prin programele Erasmus și stagii de practică. Cicluri de migrație depind de specificul profesional, București nu este un loc de ședere pe termen lung, nu există o dorință difuză de a primi cetățenia, sunt mai multe perioade de ședere: corpul diplomatic - 4 ani; profesioniștii - minim 2 ani (toate firmele Astaldi, Ansaldo, Enel); medie profesioniști - 3-5 ani; antreprenorii - 10-20 de ani; stagiarii - minim 3 luni. București a devenit pentru profesioniștii expați un loc propice de demarare a carierei internaționale sau de finalizare a acesteia, iar pentru antreprenorii/multinaționale un hub de conducere a afacerilor regionale. Bucureștiul este, după cum spun unii dintre interlocutori, un loc care înlesnește

dezvoltarea mult mai rapidă a carierei.

Italianii din București nu formează o comunitate omogenă, ci fac parte din grupuri de persoane structurate în funcție de domeniul profesional și convingeri socio-politice. Prima categorie este reprezentată de enclave de antreprenori, în general localizate în afara centrului, în zona Băneasa-Otopeni, de obicei sunt comunități închise de maxim 20-25 persoane cu nucleu constant de 10-15 persoane. Includ adesea grupuri de italieni și prieteni

ai prietenilor care pot fi de alte naționalități, colegi de birou. Există o deschidere mai mare din partea antreprenorilor pentru crearea de comunitate în care să fie incluși localnici. Antreprenorii, de regulă, sunt căsătoriți și au familii mixte, copii, locuiesc împreună în propria casă.

O altă categorie este reprezentată de profesioniști care locuiesc, de asemenea, tot în comunități închise formate din maxim 15-20 persoane și care au legături formale cu ambasada. Persoanele din zona profesioniști, artiști, expați trăiesc în zona centru-Herăstrău-Rosetti în apartamente închiriate. Profesioniștii/expații tind să aibă familia-prietenă în România sau sunt familii pendulare, adică un membru al cuplului vizitează regulat România. Expați-commuters sunt persoane care locuiesc singure în România sau persoane care întrețin relații familiale și în România și în Italia. Există noduri instituționale care agregă comunitatea Biserica Italiană:

Școala Italiană Aldo Moro și Institutul Italian de Cultură. Acestea sunt și spații de socializare. Serile de film organizate de Institutul Italian de Cultură sunt prilej de socializare, Biserica Italiană aduce laolaltă persoane mature și comunitatea de oficiali, Școala Aldo Moro strânge oameni la evenimentele realizate de copii - yard-uri, dar și Librăria Pavesiana care organizează evenimente, traduceri și lansări de carte.

libanezi

www.newminorities.com/comunitati/libanezi

Republica Libaneză are mai puțini libanezi decât Brazilia, iar multe țări au un procent semnificativ de etnici libanezi, veniți în diferite episoade de emigrare.

O diasporă atât de consistentă nu avea cum să nu ia în considerare și România. Relațiile libanezilor cu România s-au construit în anii '70, odată cu începerea războiului civil. Primul val de emigrație libaneză cuprindea în mare parte studenți. Al doilea, după 1989, era format mai mult din afaceriști. Obişnuiți cu un capitalism laissez-faire ca în Liban, pe care l-au regăsit în România anilor '90, aceştia gestionau în 2001 peste 1.400 de afaceri cu peste 10.000 de angajați. În București singurele semne vizibile ale comunității libaneze sunt

restaurantele cu specific, care nu sunt întodeauna deținute de etnici libanezi. Iar pentru că „geografia influențează mult modul de a găti”, după cum spune un interlocutor, gustul mâncării libaneze din restaurantele din București diferă de cele din Liban,

Însă și în Liban diferă de la o zonă la alta, în funcție de disponibilitatea ingredientelor proaspete. În plus, restaurantele cu specific libanez din România nu seamănă cu cele din Liban pentru că în Liban sunt așezate în proximitatea unor peisaje naturale specifice. Totuși acestea încearcă să reproducă experiența libaneză/orientală, fie prin elemente orientale (narghilea, ibric, perne, tablouri), fie prin elemente naturale (plante curgătoare, ghivece cu flori), fie prin unicitatea preparatelor (Lahmeh Bi Ajjince se pregătește într-un singur restaurant).

Comunitatea (maronită) creștinilor orientali libanezi a construit un punct de întâlnire, prima biserică orientală din Europa - Biserica Charbel din Dimieni, la 20 de kilometri de București. Acolo se reunesc în fiecare duminică pentru slujbă, iar după pentru discuții amicale alături de o cafea, narghilea și prăjituri. Înainte de post, organizează mese mari pentru întreaga comunitate, așa cum se întâmplă și în Liban. Biserica Charbel este un loc de întâlnire pentru toți creștinii orientali indiferent de etnie, irakieni, sirieni, chiar și români catolici care nu au o biserică în proximitatea zonei de rezidență. Relația formală a libanezilor cu România, prin instituțiile statului și

limba, s-a dezvoltat facil datorită legăturii pe care ambele țări o au cu Franța - franceza este limbă oficială în Liban, iar birocrația română și libaneză sunt construite ambele după modelul francez.

Relația cu țara natală este menținută indirect prin cele două școli din București cu predare după sistemul educațional libanez, cu manuale din Liban și în limba arabă și disponibilitatea ingredientelor specifice bucătăriei libaneze în numeroase spații comerciale, dar și direct, vara, când mulți își petrec vacanțele în Liban.

moldoveni

www.newminorities.com/comunitati/moldoveni

Grupul moldovenilor diferă prin câteva caracteristici de celelalte grupuri minoritare din București.

Parcursul istoric comun și apartenența etnică românească a multora dintre locuitorii Republicii Moldova au construit o relație specială cu România.

Bursele studentești au fost unele dintre primele rezultate ale acestei relații și cea mai importantă poartă de acces a moldovenilor către România și București începând cu 1992. Migrația tinerilor studenți către București a crescut de la an la an, ceea ce a dus la conturarea unui grup relativ tânăr al moldovenilor bucureșteni.

Absolvenții de liceu basarabeni ajung în București la facultate pe locuri special alocate. În general, contactele inițiale din capitala României sunt limitate la câteva persoane, membri ai familiei sau prieteni mai mari, la rândul lor studenți ai universităților de aici. Rețeaua socială a noilor bucureșteni începe să se extindă în primul an de facultate. Primii noi prieteni sunt mai degrabă tot moldoveni. Socializarea în interiorul grupului este facilitată puternic de cele trei asociații ale studenților basarabeni care organizează evenimente ce aduc împreună studenți originari din Republica Moldova. Treptat, cercul de prieteni se lărgeste și începe să includă tineri originari și din alte zone. Anii terminali marchează perioada în care tinerii moldoveni încearcă să își găsească un loc de muncă, lucru greu pentru mulți în contextul birocrăției impuse de lipsa cetățeniei. Cu toate că legislația le permite celor mai mulți moldoveni să obțină relativ ușor cetățenia română, mulți dintre ei preferă să nu o ceară până la terminarea studiilor. Cetățenia ar însemna pierderea burselor și facilităților de locuire și transport acordate cetățenilor moldoveni veniți la studii în România, mult mai valoroase decât un eventual salariu. Din aceste motive, studenții moldoveni preferă să nu se angajeze sau, dacă au noroc, să lucreze la negru până la terminarea studiilor. Limba și accentul moldovenesc pot fi bariere ale socializării noilor-veniți în afara grupului. Pentru majoritatea interlocutorilor, acomodarea lingvistică durează până spre finalul perioadei de studii. Este vorba mai degrabă de o auto-izolare; după cum vede acum Angelina: “Nu m-am simțit respinsă, mă simțeam eu... trăiam impresia că dacă o să spun ceva greșit, dacă nu o să înțeleg ceva sau dacă o să spun un cuvânt în rusă... mă simțeam incomod”. Toți cei care au menționat probleme de genul acesta au reușit să treacă relativ ușor peste bariera accentului considerându-se integrați în grupurile de prieteni din perspectiva limbii vorbite.

După terminarea facultății obținerea cetățeniei este prioritară pentru găsirea unui job, acțiune relativ ușoară pentru majoritatea interlocutorilor. Noile locuri de muncă duc la slăbirea relațiilor cu alți moldoveni datorită formării unor noi grupuri de prieteni la locul de muncă. Tot în această perioadă scade și implicarea în comunitate, chiar dacă fiecare tânăr păstrează relația cu câțiva prieteni apropiați originari din Republica Moldova. Drumurile spre casă se răresc și ele,

locul de muncă limitând plecările spre casă la Crăciun și Paște.

O parte dintre relațiile rămase sunt punctul de plecare ale unor inițiative antreprenoriale. Numărul mare de moldoveni care trăiesc în București a produs o cerere de produse “etnice” printre consumatorii din capitală; s-au dezvoltat astfel o serie de afaceri dedicate cererii de produse și servicii de origine moldovenească, multe dintre ele deținute de bucureșteni originari din Republica Moldova. Avatarurile comerciale ale culturii moldovenești se leagă în principal de o serie de produse alimentare care nu se găseau în București. Bomboanele Bucuria, sucurile, plăcintele, maioneza și multe alte produse au început să fie importante în magazine dedicate amplasate în stațiile de metrou sau în galeriile comerciale ale unor hypermarketuri bucureștene. În 2014 a apărut în București și lanțul Berezka, originar din Bulgaria, care vinde produse provenite din nord-estul Europei. Lanțurile “La Plăcinte” și “Andy`s Pizza” au apărut la rândul lor în București pentru a exploata deschiderea pieței către preparatele de origine moldovenească. Totuși, persoanele intervievate frecventează rar aceste localuri, pe care le consideră insuficient de autentice.

turci

www.newminorities.com/comunitati/turci

Au mâncare bună, sunt comercianți pricepuți, nu mănâncă porc și sunt pasionați de fotbal. Cam astea sunt stereotipurile cel mai des întâlnite despre turci.

Că au mâncare apreciată de reprezentanții clasei de mijloc, dar și de locuitorii din perimetrele semi-periferice în care sunt localizate autogările cu autocare spre Turcia, ar putea sta dovadă numărul mare de restaurante cu specific apărute în ultimii ani.

La Idomemoș, primul restaurant turcesc din București (deschis în 1991) în proximitatea unei autogări de lângă Gara de Nord, au început să facă falafel acum un an de zile pentru că din ce în ce mai mulți oameni începuseră să întrebe de această specialitate pe care românii tind să o asocieze întregului Orient musulman. În ciuda acestei flexibilități, spre deosebire de restaurantele cu specific libanez-global, patronate și întreținute de non-etnici libanezi în restaurantele cu specific turcesc din București, participarea etnicilor turci la prepararea câtorva dintre produsele-cheie este considerată o condiție esențială: în perioada cercetării, un astfel de restaurant și-a schimbat specificul pentru că toți cei trei angajați turci nu reușiseră să obțină permisul de muncă în România.

În București trăiesc, potrivit datelor oficiale, peste două mii de cetățeni turci. Date neoficiale situează cifra acestora la peste 12.000 de persoane, cu o concentrare locativă în perimetrul Doamna Ghica - Colentina - Pantelimon (unde există și o moschee cu un centru cultural). O parte dintre ei au venit aici motivați de oportunitățile economice mai bune pe care le oferă România: "După 1989 cu câteva perechi de blugi în România puteai să faci o avere!". După 2005, antreprenorii s-au orientat către piața imobiliară în special, dar și spre servicii și comerț. O altă parte, studenții, au venit datorită condițiilor permissive de acces în mediul academic. Este mai ieftin să studiezi aici și mai ușor de intrat în facultate. Ceea ce unește antreprenori, corporatiști sau studenți care caută să intre pe piața muncii, mai mult decât orice manifestare cu caracter religios, sunt procesele birocratice de obținere a permiselor de muncă.

Este un obstacol pe care marii angajatori îl evită încheind contracte de freelancing, dar care mobilizează micro-rețele de suport în jurul noilor veniți în acest periplu încâlcit, cu o rată de succes scăzută între instituțiile statului, pe care îl experimentează în calitate de cetățeni non-UE.

Unii turci din București și-au format o familie aici sau și-au adus familia din Turcia, păstrează legături strânse cu ceilalți membri ai minorității și participă împreună la evenimente religioase. Turcii musulmani practicanți își programează rutinele zilnice de la locul de muncă, dar și pe cele din timpul liber în funcție de cele religioase și de constrângerile care vin odată cu acestea, de exemplu accesul la mâncarea potrivită regimului alimentar.

Dinamicile locale ale alimentației noilor minorități din București

Monica Stroe

Hrană etnică sau etnicizată este parte integrantă a peisajului gastronomic bucureștean de peste două decenii: produse vândute în supermarketuri sau restaurante cu diverse specificuri naționale au contribuit la familiarizarea publicului român cu o paletă diversificată de gusturi.

Multe produse specifice bucătărilor internaționale au fost integrate azi în alimentația cotidiană a locuitorilor Bucureștiului. Shaorma, de exemplu, s-a impus atât de bine în oferta de mâncare stradală încât este un candidat bun la titlul de mâncare stradală autohtonă. De asemenea, bucureștenii găsesc în mod curent – chiar în comerțul nespecializat – produse cu specific etnic: quiche, lipii, coriandru, curry, mozzarella, sos de soia sau de rodii etc.

În multe cazuri, aceste produse – sau spațiile în care sunt vândute – nu apar într-o formă „corectă” cultural, ci sunt rezultatul proceselor de creolizare: intersectarea unor seturi de practici culinare al cărei rezultat este apariția unei tradiții culturale hibride. Gustul românesc și ingredientele primare disponibile local convertesc produsele culinare în astfel de hibrizi. Deși la o primă vedere preparate cum ar fi o shaorma „cu de toate” sau un hummus preparat ca fasolea bătută pot fi etichetate ca neautentice, ele sunt cu atât mai importante pentru că sunt materializarea unui dialog intercultural.

Pentru minorități precum chinezii, turcii sau libanezii, bucătăria națională a reprezentat o importantă resursă antreprenorială care le-a asigurat un viitor în România: aceștia sunt acum proprietari de restaurante, bufeturi sau de magazine alimentare cu specific etnic.

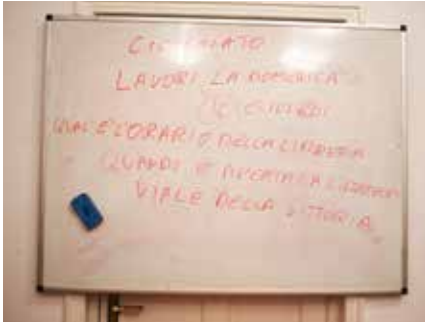
Strategiile identitare ale migranților trec adeseori prin sfera alimentară. Hrana încorporează memoria afectivă a locului de origine și oferă o resursă identitară convenabilă, un mod prin care migrantul își întreține apartenența la o comunitate imaginată, împărtășită cu semenii săi inaccesibili pe cale directă. Universul individual de semnificații cu care este atribuită aceasta este construit pornind de la contribuția emoțională a experiențelor gustative timpurii, pe urmele madlenei proustiene care, muiată în ceai de narator la vârstă

adultă, îi declanșează acestuia un lanț complex de amintiri ale unor trăiri asociate cu gustul madlenelor simțit în copilărie.

Câteodată simplul display al unui spațiu de consum – un pub, un restaurant – poate recrea un univers recreațional domestic și familiar. Unele experiențe de consum (micul bufet de după slujba religioasă, frecventarea unui pub sau a unui restaurant al migranților) acționează și ca forme de agregare a minorităților sub forma unei comunități locale. Alte experiențe creează legătura afectivă cu familia sau cu o comunitate națională abstractă (pachetele) și altele cu locuitorii Bucureștiului (antreprenoriatul din domeniul alimentar). Articolul investighează și descrie cele trei dimensiuni ale relației dintre hrana și configurare identitară a migranților.

Peisajul lingvistic al minorităților

Vintilă Mihăilescu

Din perspectiva românilor, statul ar trebui să ofere imigranților de orice natură servicii gratuite de limba română (71%) și de educație pentru copii (82%). Această „deschidere” este reversul principalei condiții pe care românii o pun imigranților: *integrarea culturală*, adică o cunoaștere rezonabilă a limbii, culturii, istoriei și obiceiurilor românești.

Oferta reală este însă mult mai modestă. În România există aproape 200 de școli cu clase în care se predau intensiv limbi străine, dar acestea sînt dedicate autohtonilor. În București există 9 instituții de învățămînt preuniversitar dedicate principalelor limbi de circulație internațională (engleză, franceză, germană, spaniolă, italiană) și, mai recent, șase unități de învățămînt de profil turc, libanez, arab și chinez. Pe lînga acestea, există și unități private de învățămînt sau de cursuri intensive de limbă. Unele ambasade organizează la rîndul lor cursuri deschise de limbi native.

Din perspectiva noilor minorități, raportarea la limbă este mediată de orizontul de *timp* și de *spațiu*: cu cît durată previzibilă a șederii în România (în speță în București) este mai mare și/sau cu cît spațiul de interacțiuni sociale este mai larg, cu atît cunoașterea – sau măcar interesul de cunoaștere – a limbii române sînt mai ridicate. Astfel, mulți dintre rezidenții intervievați au declarat ca s-au apucat serios de română de abia după ce, dintr-un motiv sau altul, au decis să se stabilească sau să rămînă o vreme mai îndelungată în București. Această învățare a fost mai degrabă una directă, prin conversații cu românii sau „după subtitrări” la filme. Nivelul următor este într-un cadru organizat (școli, licee etc.). Deși majoritatea apreciază sistemul românesc de învățămînt ca fiind „mai ușor”, destul de mulți s-au plîns de calitatea acestor cursuri. Cei care intenționau să obțină și cetățenia au recurs totdeauna și la meditații private. Pe de altă parte, comunități întregi, precum cea chineză, constituie (și) enclave lingvistice, delegînd comunicarea în limba română și în

limitele strictului necesar unuia dintre membrii familiei. Pentru o vreme, acest lucru este valabil și pentru copiii sau tinerii veniți pe urmele părinților deja instalați la București.

În cazul copiilor și tinerilor, principalele opțiuni sînt: a) engleza, care le deschide oportunități în caz de continuare a rutei mobilității; b) româna, care le oferă oportunități mai mari de integrare. „Tinerii din familiile așezate preferă să facă școala în limba română pentru a se integra mai bine” – declară un rezident turc. Deși există, după cum am amintit, unități de învățămînt destinate, în principiu, turcilor, arabilor sau chinezilor, acestea nu intră decît rareori în primele opțiuni ale rezidenților respectivi.

1 Referința: Centru de cercetare și documentare în domeniul integrării imigranților (2015), Barometrul integrării imigranților, Raport final de cercetare

Timpul liber al migranților străini din București: sport, divertisment și socializarea cu localnicii²

Bogdan Iancu

Majoritatea studiilor dedicate migranților s-au focusat de-a lungul timpului pe descrierea dinamicilor de mobilitate și pe activitățile profesionale ale acestora.

Recent, acest câmp academic s-a lărgit prin extinderea atenției către formele de consum și de petrecere a timpului liber ca aspecte cel puțin la fel de importante pentru viața cotidiană a migranților: *“Petrecerea timpului liber (de exemplu, călătoriile de agrement, gastronomia și alte forme de consum, hobby-urile, socializarea etc.) devin cruciale pentru modul în care migranții dau un sens universului lor social care trece printr-o reconfigurare radicală. Ar putea fi, de asemenea, sfera în care ei pot construi sentimentul de a se afla în control asupra vieții lor”*³ (Horolets și Galasinska: 2011). Vom prezenta mai jos câteva din modalităților cosmopolite de agregare etnică soft în jurul practicării sportului și a altor forme de divertisment diferite de consumul gastronomic prezente în București care sunt de cele mai multe ori experimentate și socializate cu localnicii, colegi sau prieteni.

În București, unele dintre primele scene de petrecere a timpului liber, considerate fiind specific britanice, au fost pub-urile apărute în anii 2000 (Whispers, Dubliner’s, O’Hara etc.) și în special elementele importante ale scenografiei acestora: decorațiunile și lămpile de iluminat, tablele de darts și televiziunile care transmiteau meciuri din Premier League, în jurul cărora își petreceau serile de bere expați britanici, însoțiți uneori de colegii lor români (Florea, Ristea și Țânțaș: 2011)⁴. Alături de darts, o altă formă recentă de divertisment împărtășită cu amicii români este *Quiz Night*, organizat în clubul Mojo, al cărui manager este britanic la fel cum sunt și moderatorii concursului tematic de cultură generală, desfășurat în limba engleză.

Participă atât clienți fideli care își au masa lor rezervată, cât și nou-veniți, iar comunicarea se face în mare parte în engleză și într-o mai mică măsură în română.

Modurile de petrecere a timpului liber ale migranților chinezi se desfășoară pe o plajă care cuprinde turismul pe perioade scurte la munte, pe Valea Prahovei sau – mai recent – în Bulgaria, practicarea ping-pong-ului în câteva dintre spațiile de socializare din comunitățile închise de locuire identificate în perioada de cercetare și exercițiile Falun Dafa, desfășurate săptămânal în Parcul Herăstrău, pe una dintre pajiștile de pe marginea lacului. Deși practica în sine este interzisă în China începând cu anul 1999, în lume sunt mulți practicanți, atât chinezi și nu numai. Întâlnirile din

² Textul este rezultatul prelucrării notelor de teren ale membrilor echipei de cercetare formate din: Anca Iordan, Andreea Agache, Cezara Gheorghe, Jasmina Al-Qaisi, Laura Pătru, Alin Savu, Liviu Dimulescu, Ina Alice-Dănilă.

³ <http://www.nomadit.co.uk/sief/sief2011/panels.php5?PanelID=756>

⁴ <http://societateareala.com/subpage16.html>

București au loc numai duminica dimineața între orele 9.00 și 11.00 (în fapt, chinezii ajung mai devreme, separat, și mai discută între ei, iar finalizarea întâlnirilor se face după 11.00). Venind mai devreme de ora 9.00, chinezii se întâlnesc într-o zonă cu bănci așezate față în față, aproape de lac. Doar când s-au strâns toți aici, merg către "zona de exerciții". Toate întâlnirile se desfășoară pe spațiul public, puțin mai retras față de aleile principale, însă la vedere, de altfel deseori trecătorii se opresc și se uită și chiar fac poze cu telefoanele mobile. Cei ce participă sunt atât români, cât și chinezi. Unii chinezi vin cu familiile (soț și soție), unii vin cu copilul/copiii (aceștia din urmă luând parte și ei la exerciții). Românii prezenți fac parte toți din asociația Falun Dafa din România și participă la aceste întâlniri de mult timp. Cele mai recente și exotice forme de petrecere a timpului liber

prin sport prezente în peisajul bucureștean sunt meciurile de cricket, practicat cu regularitate de expați indieni, pakistanezi și britanici, dar și de unii dintre colegii lor români (Indian Cricket Club of Bucharest a impus chiar regula co-optării participanților autohtoni) și sesiunile de petanque, desfășurate de un grup de expați francezi și colegii români în parcul Grădina Icoanei, nu departe de Institutul Francez.

Surprinde diversitatea, descoperă-ți orașul!

Proiectul “Noile minorități din municipiul București” face parte din misiunea Asociației Mișcarea pentru Acțiune și Inițiativă Europeană de a descoperi Bucureștiul așa cum este el astăzi, așa cum l-au modelat toți oamenii care i-au trecut pragul. Impactul noilor minorități se vede la fiecare pas, iar noi am pornit în căutarea celor care, de drag sau de nevoie, au ales Bucureștiul să le fie casă.

Demersul nostru a pornit în aprilie 2015, când am adunat echipa de cercetare formată din masteranzii în antropologie de la SNSPA coordonați de antropologii Monica Stroe, Bogdan Iancu și Vintilă Mihăilescu. Ei au petrecut câteva săptămâni pe teren, în căutarea oamenilor și locurilor care îmbogățesc diversitatea culturală a Bucureștiului. Din Pantelimon în Piața Gemeni și din Centrul Vechi în Colentina, ei au întâlnit oameni care au ales Bucureștiul și care au împărtășit cu noi povestea stabilirii lor aici.

Rezultatele cercetării lor se regăsesc pe site-ul dedicat proiectului – newminorities.com – în cadrul rubricilor “Povești” și “Jurnal de teren”. De asemenea, rezumatele fișelor pentru fiecare comunitate cercetată – chinezi, turci, libanezi, indieni, moldoveni, britanici, francezi și italieni – se regăsesc în broșura de față. În plus, datele culese pe teren vor sta la baza a trei studii despre cum se formează o comunitate în jurul gastronomiei, educației și, respectiv, gaming-ului. La sfârșitul proiectului, concluziile cercetării vor fi disponibile în raportul final.

Cercetarea multidisciplinară a proiectului cuprinde, de asemenea, o componentă cantitativă a evaluării impactului noilor minorități din București. Vrem să aflăm în ce constă concret diversitatea culturală a orașului. Totodată, vom afla care e atitudinea bucureștenilor față de noile schimbări culturale și demografice din București.

În același timp, echipa noastră de filmare se află pe teren pentru a realiza filmul documentar dedicat noilor minorități din București. Mergând pe urmele, dar mai ales pe sunetele celor opt comunități, regizorul Mihai Grecea va construi “simfonia” diversității culturale a Bucureștiului.

De asemenea, proiectul presupune organizarea a opt ateliere educative pentru elevii de liceu din București. Acestea se adresează atât copiilor proveniți din populația majoritară, cât și din cele opt

grupuri minoritare cercetate. Toleranța și solidaritatea sunt valori pe care ne dorim să le cultivăm și în rândul celor mai tineri, de aceea ne dorim ca prin intermediul fotografiei, filmului, teatrului și artelor vizuale să încurajăm liceenii să aprecieze diversitatea culturală a orașului.

În martie 2016, echipa MAIE organizează un forum național dedicat noilor minorități din București. Evenimentul îi va aduce împreună pe toți cei interesați și direct implicați – organizații, instituții, persoane fizice – și va oferi contextul unei imagini de ansamblu a noilor minorități, așa cum am surprins-o pe parcursul derulării proiectului.

Proiectul “Noile minorități din municipiul București” se bucură de sprijinul a numeroase organizații nonprofit, instituții și canale media, cărora le mulțumim pentru ajutorul în promovarea diversității culturale a orașului.

Despre Asociația M.A.I.E.

Asociația Mișcarea pentru Acțiune și Inițiativă Europeană (M.A.I.E) este o organizație non-guvernamentală creată în anul 2012 cu scopul de a contribui la dezvoltarea armonioasă a României într-o societate bazată pe cunoaștere, creativitate, inovație și respect pentru diversitate.

Prin implementarea de programe și proiecte sustenabile în domeniile cultural, educațional, social și al participării civice, echipa M.A.I.E. creează cadre ce susțin manifestarea principiilor și valorilor europene și promovează participarea activă la dezvoltarea societății civile. Conștientizarea și promovarea diversității, precum și întărirea dialogului intercultural reprezintă obiectivele asociației care au dat naștere proiectului “Noile minorități din municipiul București”. Până în prezent, asociația M.A.I.E. a derulat proiecte culturale îndreptate spre sprijinirea educației culturale, promovarea și protejarea patrimoniului cultural și susținerea creației contemporane.

În anul 2015, implementează proiecte din toate ariile sale de activitate, fiecare inițiativă contribuind într-un mod specific la îndeplinirea scopului asociației: *O oră pentru Democrație, Case VII. Diversitatea culturală a spațiilor de locuit din București și împrejurimi, Campus Creativ.*

Telemark este un institut regional independent de cercetare din Norvegia, cu clienți și proiecte atât în țară, cât și la nivel internațional. Ariile sale de competență includ derularea de studii și cercetări în cinci domenii academice: (1) politici culturale, dezvoltare rurală și economică, (2) atractivitate regională, (3) organizare și finanțe publice locale, (4) sănătate (5) politici sociale. Cercetările furnizate au un caracter aplicat prin îmbinarea cunoștințelor practice cu o înaltă

calitate științifică. Rezultatele obținute sunt diseminate și utilizate în societate, scopul lor fiind să conteze în comunitate, întrucât cunoașterea facilitează progresul.

WWW.NEWMINORITIES.COM

Suținători:

Parteneri media:

| www.eeeagrants.org | www.fonduri-diversitate.ro | www.maieuropean.ro |

Proiect finanțat printr-un Grant oferit de Norvegia, Islanda, Liechtenstein și Guvernul României